

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
СЪТРУДНИК С МАСА ИЛИ
СВИНЩИНА ПО ПРОФЛИНИЯ
РАЗКАЗ–СНИМКА

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Дунка долетя като ураган.

— Другарю Опишко—о—ов — виеше Дуня и стрелкаше с очи. —
Къде е? Друга...

Откъм стълбището се чу басовита кашлица, другарят Опишков
се изправи пред Дунка и си придръпна долните гащи.

— Що крециш като шантава? — попита той и се прозя.

— Викат ви — обясни Дунка, — хем веднага да идете, чакат.

— Кои чакат? — осведоми се разтревожен Опишков.

— Събранието... Пълно е с народ, игла няма де да падне!...

Другарят Опишков се изплю от стълбището.

— Уф, по дяволите! Пък аз си рекох да не би... Кажи, че сега
идвам.

— Чай ще пиеш ли? — попита съпругата.

— Какъв ти чай — забоботи Опишков, докато си обуваше
панталона, — масата ме чака, дано хаир да не види дано... Мен тая
маса ей до тука ми е дошла — потупа се по шията Опишков. — Какъв,
по дяволите, й е зорът на пустата маса... — Гласът на Опишков
напомняше далечен гръм на воденично колело... — Маса... Аз нямам
време. А те работа си нямат...

Опишков си закопча дюкяна.

— Скоро ли ще се прибереш? — попита съпругата.

— Ами веднага — отговори Опишков и затрополи с ботушите по
стълбата, — да не взема да си губя там времето... с оная маса...

И изчезна.

При появата на другаря Опишков през залата, побрала
железничарската маса от трети участък на първи район, сякаш
премина ветреца и се чу шепот:

— Дойде... Дойде... Началникът на участъка... виж...

Председателят на събранието стана да посрещне Опишков и
нежно се усмихна.

— Много ми е приятно — каза той.

— Бръм... бръм... бръм... — загърмя в отговор Опишковият бас.
— Какво има?

— Как какво? — каза почтително председателят. — Ами вашият
доклад... Хе—хе.

— Док—лад ли? — изуми се Опишков. — Пред кого доклад?

— Как тъй пред кого? Пред тях. — И председателят махна с ръка към струпалата се в редовете потна маса.

— Вр... емее... бу... бу... — размърда се масата и се изсекна.

По лицето на Опишков широко се разля кисел израз и му покапа куртката.

— Нищо не разбирам — разкриви той уста, — защо е този доклад? Хъм... Нали докладвам ежедневно на началника на жп линията, защо да докладвам и на тия?...

Председателят пламна, а масата се размърда. В задните редици надигнаха глави.

— Не, не, много ви моля — замърмори председателят. — На началника на линията си е редно, но и сега, прощавайте за изрази, също е редно, та бъдете така добър...

— Гър... Гър... — забоботи Опишков и седна на един стол. — Е, добре де.

В залата се изсекнаха за последен път.

— Ти-хо! — каза председателят.

— Хъм — почна Опишков. — Ами значи... бе какво има да казвам... Ами готови са три версти спирачен път.

(В залата гробно мълчание.)

— Тъй де — продължи Опишков — и хиляда броя траверси сменихме.

(Мълчание.)

— Ами — продължи Опишков — и трева плевихме.

(Мълчание.)

— Да де — продължи Опишков, — и туй, как беше, да де, нали подбивахме жп линията.

Тъничко гласче наруши мълчанието:

— Виж го ти само с какъв зор докладва. Иде ти да ревнеш!

(И пак тишина.)

— Е? — попита плахо председателят.

— Какво „е“? — тросна се явно ядосан Опишков.

— А колко е струвало всичко това и изобщо, да прощавате, но в какви срокове, както се казва и прочее... И прочее...

— Това не успях да го подготвя — заяви Опишков с глас от преизподнята.

— В такъв случай, ще прощавате, но трябваше да ни предупредите... нали ви помолихме, ще прощавате.

Търпението на Опишков се изчерпа и лицето му придоби цвета на фуражката на началник-гарата.

— Аз — ревна Опишков — не съм ви подчинен!...

(В залата гробна тишина.)

— Бе я вървете на майната си!... До гуша ми дойдохте и не желая да разговарям повече с вас — изтърси Опишков, нахлупи си калпака, стана и излезе.

Гробното мълчание трая три минути.

— Глей ти тя каква стана! — изписука някой.

— Докладва ни, няма що!

— Обидихме Опишков...

— А туй неговото малка свинщина ли беше?

— Той, значи, плюе на нас, така ли?!

Председателят седеше като попарен и размахваше звънчето. Нечий рабкоровски глас надделя над гълчавата и звънна.

— Абе ще го изографисам аз в „Гудок“. Те ще му покажат къде зимуват раците! Да не посмее и друг път да плюе на масата!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.